

1

Een plan als dit vereiste heel veel voorbereiding. Het ging erom om op precies het juiste moment de volmaakte omstandigheden te creëren. Als eenmaal duidelijk was hoe en wanneer alles moest gebeuren, zouden de meeste andere stukjes op hun plek vallen. De componenten waren net zo belangrijk als het geheel. Het ging erom op het juiste moment in actie te komen. Om niet te veel op te vallen en niet te gretig te zijn. Om tot het allerlaatste moment niets te verraden... en vervolgens te genieten van de angst en de paniek.

Jaren, maanden, weken. Dat waren kwesties die met de tijdlijn te maken hadden en die niet heel relevant waren. De echte aanval zou plaatsvinden wanneer het daar het juiste moment voor was. Eén duwtje en het plan zou in werking treden, steeds sneller, op de manier die zo zorgvuldig en doelbewust was voorbereid.

Het was een kwestie van de juiste dingen zeggen. De juiste dingen doen. De leiding nemen met een ongekend vertoon van macht.

Maar voorlopig was het een kwestie van weten wanneer je moest wachten en wanneer je moest toeslaan. Zo roerloos worden dat je lichaam volledig met de achtergrond versmolt.

Nu? Of misschien nú? Is het al tijd? Voldoening wachtte net buiten bereik. Nét iets te ver.

In tegenstelling tot veel andere dingen in het leven – een huis kopen, van baan wisselen – was dit niet iets wat je moest plannen met strakke deadlines. Maar het werkte ook niet om alleen maar te improviseren. Meedoen of passen. Ervoor gaan of niet. Toegeven aan de behoefte.

Niet vandaag, maar binnenkort. Heel binnenkort...

2

Het zoveelste familie-etentje, deze keer op een willekeurige donderdagavond ergens in september. Dezelfde keuken. Dezelfde tafel met de wiebelende poot. Dezelfde mensen. Een echtgenoot. Een zevenjarige jongen die alles vies vond wat geen kipnugget was.

Een zwager die mogelijk een moordenaar was.

En geen *het was een vreselijk ongeluk*-type. Nee, iemand die telkens weer opnieuw moordde en de vrouwen die het dichtst bij hem stonden aanviel en afmaakte.

Elisa Wright keek over de tafel, over de schaal met aardappelpuree en de stapel zelfgebakken broodjes heen naar Josh. Ze kon het intussen zo vertrouwde gevoel van onrust niet van zich af zetten. Bij elke hap die hij nam, elk grapje dat hij maakte, elke glimlach die hij hun schonk, schoot het woord 'moordenaar' door haar heen.

Ze deed haar ogen dicht, maar het felle licht van de keukenlampen verdween niet. De waarheid stak haar, knaagde aan haar. Explodeerde in haar hoofd en flitste door haar heen terwijl ze elk woord dat hij zei beoordeelde en ontleedde, zoekend naar aanwijzingen.

Het grote probleem? Dat zij de enige was die aan hem twijfelde.

Iedereen was dol op Josh. Hij was aantrekkelijk, maar niet té. Succesvol, maar niet té. Met zijn bruine ogen en bruine haar dat krulde aan de uiteinden zag hij eruit als een oudere versie van die leuke jongen bij geschiedenis die je allang vergeten was, maar die je twintig jaar later op Facebook een net te familiair en ietwat ongepast berichtje stuurde.

Charmant, makkelijk in de omgang en echt heel ongelukkig in de

liefde. Die omschrijving paste bij Josh. En als haar intuïtie klopte, ook het woord ‘moordenaar’.

Ogenschijnlijk had hij een groot hart en was zijn verdriet over het einde van zijn relatie enorm. Hij hield er niet van om alleen te zijn. Hij verlangde naar een stabiele relatie. Hij gedroeg zich nooit als een playboy. De afgelopen zeven maanden had hij de meeste avonden en weekenden bij hen thuis doorgebracht, waar Elisa hem te eten gaf en als een moeder voor hem zorgde. Zijn rommel opruimde en met hem lachte.

Nu, nu ze hem al jaren kende, was ze bang voor hem. Trok ze alles wat hij deed en elke verklaring die hij gaf in twijfel.

Josh sloeg vlak naast haar hand op de tafel. ‘Hé zusje.’

Ze deinsde achteruit toen haar gedachtegang werd onderbroken maar zei niets.

Nathan, veilig op zijn plek in de wereld en zoals altijd in vervoe-ring door de fratsen van zijn oom, snoof schamper. ‘Ze is niet echt je zus.’

‘Zo goed als,’ zei Josh met een knipoog.

Dat was wel zo, want ze had Josh vanaf de dag dat ze elkaar negen jaar geleden voor het eerst hadden ontmoet als familie beschouwd. Ze had toen iets met Harris, zijn broer, en had talloze verhalen gehoord over Josh’ liefde voor wandelen en over de jaren dat hij zichzelf niet in de hand had gehad en dat het heel slecht met hem ging. Harris had Josh zo ongeveer opgevoed. De broers scheelden slechts zeven jaar, maar dat verschil gaf niet goed weer met hoeveel slape-loze nachten en eindeloze geldzorgen Harris had gekampt terwijl hij al die jaren geleden had gedaan wat hij kon om Josh te redden en te steunen.

Daardoor waren ze close, in bepaalde opzichten meer als vader en zoon. Vroeger vervulde haar dat met trots. Dan luisterde ze naar de verhalen en stelde ze zich voor dat haar geniale man zijn dro-men en zijn harde werk voor de opleiding dierengeneeskunde com-bineerde met het opvoeden van een losgeslagen broer die nog altijd last had van de onverwachte dood van hun ouders.

Ze had Harris jarenlang bewonderd omdat hij in zijn jeugd zo-veel verantwoordelijkheid op zijn schouders had genomen. Als

enig kind was ze best jaloers geweest op de hechte band tussen de broers. Nu was ze Josh liever kwijt dan rijk en zag ze hem het liefst voorgoed uit haar huis verdwijnen. Uit hun leven.

Ze voelde dat Harris zijn hand over de hare legde. Hij wreef met zijn duim over de achterkant van haar hand op die geruststellende manier van hem die ze zo heerlijk vond. Met die tedere aanraking wist hij nog altijd de zenuwen die door haar lijf gierden tot bedaren te brengen.

‘Gaat het?’ vroeg hij zacht.

Hoe moest ze hem duidelijk maken dat zijn lieve broertje haar de stuipen op het lijf joeg?

Dat kon ze niet, en dat zorgde voor een onoverbrugbare kloof tussen hen. Hij had niet gemerkt dat ze teruggetrokken was, maar dat was ze wel, en ze leek er niets aan te kunnen doen. Elisa nam zich heilig voor een oplossing te bedenken voordat haar huwelijk kapotging. Ze had gewoon tijd en bewijs nodig... en een teken dat de echtgenoot van wie ze zielsveel hield haar zou geloven. Dat hij haar kant zou kiezen en niet die van zijn bloedeigen broer.

Elisa had een poosje haar adem ingehouden en ademde nu trillerig uit. Ze moest haar uiterste best doen om luchtiger te klinken dan ze zich voelde toen ze met overdreven opgetrokken wenkbrauwen haar zoon aankeek. ‘Ik ben een beetje chagrijnig omdat iemand al voor zessen wakker was en buiten wilde spelen.’

‘Het regende,’ zei Nathan dreinend, alsof ieder weldenkend mens begreep dat rond spetteren in modderplassen veel leuker was dan slapen.

Harris lachte. ‘En dat is fijn?’

Nathan beantwoordde de glimlach van zijn vader. ‘Ja!’

‘Interessant dat je niet op de hoogte was van de ochtendactiviteiten van je gezin.’ Josh zette zijn wijnglas neer en pakte nog een broodje terwijl hij Harris een blik toewierp. ‘Waar was jij?’

Koetjes en kalfjes. Dat kon ze. ‘Hij sliep nog.’

‘Typisch Harris. Toch, Elisa?’ Josh boog zich naar Nathan toe, alsof het een grapje was tussen hem en zijn neefje.

Ze probeerde neutraal te kijken maar was bang dat het er meer uitzag als een grimas. ‘Een beetje wel, ja.’

‘Helemaal niet, hoor,’ grapte Harris. Hij kneep even in haar hand en pakte toen zijn vork om nog een stuk vlees uit de schaal te vissen.

Wanneer zou deze helse maaltijd achter de rug zijn? Hopen dat Josh zich verslikte leek ook niet te werken.

Ze dwong zichzelf krampachtig om te glimlachen, deze keer naar Harris. Ze kende niemand die zo hard werkte als hij. In een paar jaar tijd had hij een praktijk opgebouwd en niet op één maar op twee locaties een dierenkliniek geopend, waarmee hij ruim voorlag op de planning.

Hij kon er ook niets aan doen dat zijn broer een psychopaat was.

‘Oké, maar...’ Nathan stopte met praten om te kauwen en zijn kip door te slikken toen zijn vader hem ‘die blik’ toewierp. Zodra zijn mond leeg was schoof hij heen en weer op zijn stoel. Hij stuiterte bijna van opwinding en keek naar Josh. ‘Zullen we morgenavond samen een film kijken? *Doolittle*?’

‘Alweer?’ Harris kromp in elkaar maar Nathan zat te ingespennen naar zijn oom te staren om het te merken.

Nee, nee, nee. Ze wilde Josh niet vaker in haar huis, aan haar tafel of in de buurt van haar zoon hebben dan noodzakelijk was om de lieve vrede in de familie te bewaren.

Voordat ze een slap excuus kon bedenken, schudde Josh zijn hoofd. ‘Een andere keer lijkt me heel leuk, maar morgen kan ik niet.’ Toen Nathan bedrukt keek kneep Josh in zijn schouder. ‘Later, ergens in het weekend, oké?’

Nathan haalde zijn schouders op. ‘Goed.’

‘Je zult een vrijdagavond met alleen je saaie ouders als gezelschap vast overleven,’ zei Harris met zijn overtuigendste vaderstem.

Nathan liet een voet tot vlak boven de grond zakken om duidelijk te maken dat hij klaar was voor zijn volgende activiteit. ‘Mag ik van tafel?’ vroeg hij terwijl hij naar zijn tablet op de bar staaarde die vol stond met spelletjes die hij na het eten mocht doen.

Harris knikte. ‘Breng je bord naar de gootsteen, dan kun je gaan.’

Nathan sprong op de grond, liet een kipnugget vallen en schopte zijn stoel half omver. Hij maakte zo veel mogelijk kabaal en schopte een zo groot mogelijke scène.

‘Niet rennen in huis!’ Dezelfde woorden die ze talloze keren per

dag had geschreeuwd vanaf het moment dat Nathan kon lopen.

De volwassenen keken toe hoe Nathan het bord op het uiterste randje van het aanrecht zette, net ver genoeg om het niet meteen te laten vallen. Toen liep hij naar zijn tablet, griste het ding mee en snelde naar de kleine televisiekamer naast de keuken.

Josh sloeg het schouwspel lachend gade. Toen hij zich weer tot de anderen wendde, verdween de lach echter van zijn gezicht. 'Over morgen gesproken...'

'Hadden we het daar dan over?' vroeg Harris op zijn gebruikelijke plagende manier terwijl hij verder at.

'Ik wil uitleggen waarom ik niet kan komen en...'

'Het geeft niet,' zei Elisa snel. Het was zelfs prima. Wat voor probleem hij ook had, het bespaarde haar uren panisch ijsberen om een manier te bedenken onder het bezoek uit te komen. 'Nathan kan wel één avondje zonder je.'

Its aan de manier waarop ze het zei maakte dat Harris even naar haar keek.

Josh had niets door en praatte gewoon verder. 'Ik heb een date.'

Elisa stopte met zoeken naar de juiste woorden. Eerst had het haar geduizeld van de uitvluchten om Josh het huis uit te kunnen werken, maar nu was haar hoofd leeg. En ze was niet de enige. Harris' verbijsterde gezichtsuitdrukking gaf precies de verwarring weer die ze zelf ook voelde.

Nadat hij ongebruikelijk lang had gearzeld, legde haar man langzaam zijn vork op zijn bord. Verder bewoog er niets. 'Een date? Echt?'

Elisa kookte van woede. 'Wát?'

'Is de gedachte dat een vrouw met me uit wil zó schokkend?' vroeg Josh, die zich duidelijk amuseerde om de verbijsterde reactie van zijn tafelenoten.

'Nou, na de...' Harris schoot haar nog een snelle blik toe voor hij Josh weer aankeek. 'Ik ben gewoon verbaasd.'

Gelul. Dit was niet het moment om verbaal op eieren te lopen, dus deed Elisa dat niet. 'Dit kun je niet menen.'

'Natuurlijk wel,' zei Josh.

Ze probeerde rustig te blijven. Er geen beschuldigingen uit te

flappen en hem niet uit te horen. Daar had ze het bewijs nog niet voor. Maar... kom op, zeg. 'Oké, maar is het verstandig?'

'Ik weet dat het onverwacht is, maar we zien elkaar al een tijdje. Ik heb het stilgehouden tot ik zeker wist dat de relatie serieus was. Nu zou ik het leuk vinden als jullie haar ontmoeten.' Josh leunde naar achteren in zijn stoel. 'Ik dacht misschien ergens dit weekend.'

Elisa gaf de voorkeur aan nooit. 'Kan niet.'

Al twee dagen lang probeerde ze te bevatten dat de man die ze dacht te kennen, die ze als familie zag, die zo ontzettend belangrijk was voor Harris en Nathan, geen hart had, geen ziel... geen geweten. En nu probeerde hij haar te dwingen zijn verknipte levenskeuzes te accepteren.

Josh keek haar fronsend aan. 'Komt volgende week beter uit?'

Ze probeerde zich te beheersen, maar dit kon hij toch niet menen.

'Wat is er nou? Waarom kijken jullie me zo raar aan?'

Elisa schoof haar stoel naar achteren, waarbij ze het harde geluid negeerde waarmee de poten over de houten vloer schraapten, en stond op. 'We willen haar niet zien.'

Harris stak een hand naar haar uit maar raakte haar niet aan. 'Elisa.'

Op hetzelfde moment vroeg Josh: 'Waarom niet?'

Hij had het lef om verbaasd te klinken, alsof dit hele gesprek niet weerzinwekkend was. Alsof het niet schokkend en walgelijk was wat hij voorstelde. 'Je bent aan het daten met deze persoon...'

'Rachel.'

Elisa wilde deze nieuwe vrouw helemaal niet kennen. Ze wilde zelfs haar naam niet weten.

Voordat ze dat kon uitleggen – het tegen Josh kon schreeuwen en gillen – kwam Harris tussenbeide. 'Het probleem is de timing, denk ik.'

Nee. Fout. 'Niet alleen dat, al speelt het wel mee.'

Josh verplaatste zijn blik van Elisa naar Harris. Hij leek geen idee te hebben wat ze bedoelden. 'Waar hebben jullie het over?'

Ze kon hem wel slaan. 'Je vermiste verloofde misschien?'

3

Josh stak zijn handen in de lucht in een gebaar van gespeelde overgave. ‘Wacht even, hoor.’

Elisa had haar buik vol van wachten. Ze was er klaar mee om haar mond te houden, erover te malen, te proberen het onderwerp te vermijden. Ze konden er niet langer omheen draaien. ‘Je kunt onmogelijk denken dat dit oké is.’

‘Alsjeblieft, Elisa.’ Harris zuchtte op dezelfde manier als wanneer Nathan hem voor de tiende keer hetzelfde vroeg. ‘Het ligt allemaal wat... delicaat.’

Zo te horen had haar normaal zo geniale echtgenoot vanavond moeite met eenvoudige woorden. “Delicaat”? Echt?’

Harris’ mondhoeken gingen van de spanning omlaag. ‘Is “moeilijk” een beter woord?’

‘Allebei die woorden zijn te mild, maar vergeet het. Leg jij het hem maar uit.’

Harris staaarde Elisa een paar seconden doordringend aan voordat hij zich tot zijn broer wendde – een man die geen idee had waar het over ging of die zich van de domme hield. In beide gevallen was hij niet meer dan een lege huls.

Harris nam de tijd om zijn bord weg te schuiven van de rand van de tafel zodat hij ruimte maakte voor zijn ellebogen. ‘Abby is nog maar zeven maanden weg.’

Nee, niet zo. Elisa kon niet net doen of het woord “weg” de lading ook maar enigszins dekte. Het woord deed op geen enkele manier recht aan de ernst van de situatie. ‘Ze is niet gewoon “weg”.’

Harris slaakte een gefrustreerde zucht. ‘Oké, waarom kies jij de woorden niet die ik moet gebruiken?’

Die uitdaging wilde ze best aan. Ze keek naar Josh. ‘Abby wordt vermist. Je verloofde, de liefde van je leven als het goed is, is verdwenen.’

Josh schudde zijn hoofd. ‘Niet.’

Ze kon niet geloven dat hij over deze eenvoudige kwestie de discussie aan wilde gaan. ‘Wel.’

‘We hebben het hier al over gehad. Zó vaak zelfs dat ik er echt niet nog een keer over ga beginnen.’ Het bloed trok weg uit Josh’ gezicht terwijl hij dat zei.

‘Erover’, niet ‘over haar’. Elisa haatte hem. ‘Probeer het nog maar een keer.’

Josh slaakte een diepe zucht voordat hij antwoord gaf. ‘Abby is bij me weggegaan. Ze heeft me verlaten. Ze had me bijna alleen bij het altaar laten staan, maar gelukkig voor mij heeft ze besloten niet zo lang te wachten en heeft ze me de vernedering bespaard die ze me duidelijk graag had laten ondergaan.’

Ah, natuurlijk. Het gebruikelijke riedeltje dat Josh het slachtoffer was. Elisa slikte die onzin al bijna zo lang ze hem kende. Het was mooi geweest.

Hij maakte graag ergens een drama van. Had uitbarstingen. Meestal ging hij gewoon naar zijn werk, betaalde hij zijn rekeningen en sprak hij af met vrienden en familie. Maar soms haalde hij verbaal uit wanneer hij beweerde dat hij onder druk werd gezet of ten onrechte op de korrel werd genomen. Hij werd agressief wanneer een automobilist het lef had hem af te snijden. Hij wilde het iemand koste wat kost betaald zetten wanneer die persoon hem het gevoel gaf dat hij onwaardig was.

Als ze gelijk had, doodde hij de vrouwen in zijn leven, om er vervolgens over te klagen dat hij zo alleen was. Over een gestoorde shitzooi die telkens weer terugkeerde gesproken.

‘Je doet net of Abby uit eigen beweging is vertrokken.’ Elisa kon niet geloven dat hij dacht dat hij haar dat wijs kon maken, maar aan de smekende blik in zijn ogen te zien was dat toch echt het geval.

‘Precies!’

Elisa bestudeerde hem, zoekend naar aanwijzingen dat hij loog. Hij had trillende handen en de lege, starende blik in zijn ogen maakte duidelijk dat het hem schokte dat er aan hem getwijfeld werd. Maar hij vergat één klein detail... 'Ik begrijp nog steeds niet hoe je weet dat het Abby's keuze was om te vertrekken.'

Elisa was bang dat hij er zo zeker van kon zijn dat Abby weg was omdat hij degene was die haar had laten verdwijnen. Dat Abby ergens begraven was en alleen nog met Josh' hulp gevonden kon worden. Elisa durfde al haar bezittingen erom te verdedden dat dat de afgrijselijke waarheid was.

'Waar komt dit opeens vandaan?' Josh werd kwaad, alsof hij het recht had om woedend te worden omdat ze het onderwerp ter sprake had gebracht. 'We hebben het maanden geleden al over deze situatie gehad en er een streep onder gezet. Rakel je het nu toch weer op?'

Elisa liep tegen een muur van schuld aan. Ze had er een zootje van gemaakt. Het was toentertijd verschrikkelijk slecht gegaan in haar eigen leven en ze had genoeg genomen met vage, onbevredigende antwoorden. Ze had niet genoeg doorgevraagd. Ze was het Abby verplicht om het nu beter te doen. 'Ze wordt nog steeds vermist, Josh. Ze heeft geen contact opgenomen en is nergens opgedoken.'

Het kostte Josh duidelijk moeite zich te beheersen. Zijn kaken verstrakten toen hij zei: 'Ze is met haar handtas in haar auto gestapt. Dat zag ik als een aanwijzing dat ze met me wilde stoppen.'

'Met jou ja, niet met mij.' En dat was het punt. Datgene waar Elisa geen excuus of verklaring voor kon bedenken. 'Niemand heeft sindsdien nog iets van haar gehoord. Ik niet, haar andere vriendinnen niet, haar collega's niet. De mensen voor wie ze projecten zou uitvoeren niet.'

Abby Greene was zeven maanden geleden van de aardbodem verdwenen. Eenendertig, energiek en druk bezig met het bedenken van manieren om een atelier te realiseren. Ze was niet iemand die haar leven wilde beëindigen of die wilde verhuizen – de twee alternatieven die de politie maanden geleden had genoemd, toen die nog leek te luisteren en net deed of de zaak belangrijk was.

Elisa had Abby bij een boekenclub leren kennen en haar voorgesteld aan Josh. Dat betekende dat ze zo ongeveer verantwoordelijk was voor Abby's dood. Het schuldgevoel dat ze had omdat ze een rol had gespeeld in het hele zieke proces maakte dat Elisa's keel dichtschroeide zodat ze bijna geen adem meer kon halen.

'Misschien wilde ze een nieuwe start maken.' Josh rolde met zijn ogen. 'Kom op. Je zoekt naar extreme verklaringen terwijl iedereen ziet wat er aan de hand is, namelijk dat ze verder wilde.'

'Laten we niet defensief worden, oké?' zei Harris. 'Ze probeert dit te begrijpen. Net als wij allemaal.'

Elisa waardeerde de steun van haar echtgenoot maar vroeg zich wel af of die steun voorwaardelijk was. Kon ze te ver gaan, iets verkeers zeggen en dan de volle laag krijgen?

Maar ze zou zich later wel bezighouden met wat haar man zou kunnen zeggen of doen. Nu had ze Josh' aandacht. 'Ik ben degene die haar als vermist heeft opgegeven. Abby, de vrouw van wie je zei dat je niet zonder haar kon. Ik heb veel nagedacht over de afgelopen maanden en je hebt nooit serieus geprobeerd om haar te vinden.'

'Omdat ze me gedumpt heeft!' Deze keer schreeuwde Josh.

'Ze is verdwenen!'

'Oké, ophouden. Jullie allebei.' Harris wierp een snelle blik op de televisiekamer, maar Nathan zat met zijn koptelefoon op zijn hoofd naar de tablet te staren en was zich nergens van bewust.

Elisa keek naar haar zoon, die voorovergebogen ergens om zat te lachen. 'Je hebt gelijk. Hij hoeft niet te weten dat de vrouw die bijna zijn tante was geworden misschien wel dood is.'

'What the fuck, Elisa? Dit is echt een doorgeslagen fantasie. Toen we vorige week lunchten was er niets aan de hand en nu ben ik op eens een monster?' Josh gooide zijn servet op een dramatische manier op de tafel en stond op.

'Rustig aan een beetje,' waarschuwde Harris. 'En niemand heeft het woord "monster" gebruikt.'

Elisa vond het eigenlijk wel passend, maar dat hield ze voor zich.

'Abby is bij me weggegaan. Ik mag er best pissig over zijn dat ze me zonder enige verklaring heeft gedumpt. Ik moet ook verder.'

Josh haalde diep adem, alsof hij een grens had bereikt. 'Is het mogelijk, luister gewoon even naar me, dat dit een medisch probleem van jou is?'

'Hé!' Harris gaf een harde klap op tafel. 'Dat laat je.'

Verward. Gek. De weg kwijt. Harris mocht nu dan doen of hij woedend was, ze had hen heus wel over haar horen fluisteren. Ze praatten over haar alsof ze fragiel was. Verwoordden hun zorgen met zinnnetjes als 'Ze is zichzelf niet', die goedaardig klonken maar waarin harde veroordeling verscholen lag.

Ze was met heel veel moeite een tunnel uit gekomen zonder ook maar iets aan hen te vertellen over haar donkerste momenten omdat ze bang was dat ze een etiket op haar zouden plakken of haar een potje pillen in de hand zouden duwen. Maar nu ging het om Josh' gedrag. Niet om haar. Niet over het afgelopen jaar. Niet over haar demonen.

'Hoelang?' vroeg ze zo afgemeten mogelijk.

Josh keek haar niet-begrijpend aan. 'Wat?'

'Hoelang zie je die nieuwste al?' Want dat maakte uit. Ze vond van alles van Abby's verdwijning en van zijn onverschilligheid daarover, maar misschien zat de snelheid waarmee hij op een nieuwe date was overgestapt haar wel het meest dwars.

'Zoals je dat zegt...'

Haar geduld was op. 'Geef antwoord.'

'Elisa.' Harris' stem had nu een scherp randje. 'Misschien moeten we iets minder emotioneel worden. Het is al erg genoeg als hij ontploft. Laten we voorkomen dat jullie allebei woedend worden.'

Onmogelijk. Ze was maandenlang overstuur geweest maar voelde zich eindelijk weer een beetje zichzelf. Ze had het gevoel dat ze zich meer in de hand had, en ze kon haar angst om wat er met Abby was gebeurd niet langer verzwijgen. Ze was er voortdurend mee bezig. Erdoor geobsedeerd.

Welgeteld één man kon een einde maken aan die knagende bezorgdheid. Hij hoefde alleen maar de waarheid te vertellen.

'Abby is mijn vriendin.' Elisa weigerde de verleden tijd te gebruiken. 'Ik ben de enige die vragen heeft over haar verdwijning.' Ze keek Harris aan terwijl ze de verklaring gaf die hij al zou moeten

begrijpen en wendde zich toen tot Josh. ‘Dus, hoelang heb je gewacht voor je een nieuwe vriendin nam?’

Het antwoord zou haar pissig maken. Elisa voelde de spanning in zich toenemen. Ze zag hem snel even naar Harris kijken, alsof die een bondgenoot was.

Een paar seconden lang gaf Josh geen antwoord. Toen hij dat wel deed klonk zijn stem scherp en afgemeten. ‘Ik ga dit niet doen.’

Moordenaar.

Ze probeerde zich te beheersen terwijl ze zich steeds bozer en ongemakkelijker voelde. In gedachten ging ze elk detail, elke flard informatie na die ze had vergaard uit herinneringen en van zoekopdrachten op internet sinds de serieuze twijfels over Josh twee dagen geleden de kop op hadden gestoken. Ze vertikte het om het te laten gaan. Ze zou Abby vinden, zelfs als ze daarvoor de strijd moest aanbinden tegen de mannen aan deze tafel, en een van hen kapot moest maken.

‘Jullie daten vast pas iets van een week of zo,’ zei Harris langzaam, alsof hij zijn woorden afwoog tijdens het praten. Hij staaarde Josh aan. ‘Toch?’

Dat was de man van wie ze hield. De man met wie ze getrouwd was. Hij nam dingen niet klakkeloos aan. Hij stelde vragen. Aan de manier waarop Harris nu naar Josh keek, kon ze zien dat hij een eerlijk antwoord verwachtte.

Dat verwachtte ze zelf ook. Ze staaarde met hem mee. ‘Nou?’

Josh keek beurtelings van Harris naar Elisa. ‘Jullie weten dat jullie mijn ouders niet zijn, hè?’

‘Nee.’ Harris schudde zijn hoofd. ‘Niet dat gelul. Ze stelt een te rechte vraag. Geef gewoon antwoord.’

Daar had Josh niets op te zeggen. Er ging meer dan een minuut voorbij, waarin hij naar het plafond staaarde en vervolgens de tafel rondkeek. Dat hield hij vol tot Elisa hem bijna over de tafel heen vastgreep om het antwoord uit hem te krijgen.

‘Drie maanden,’ zei hij vlak.

‘Maanden? Echt?’ Aan Harris’ gezicht was duidelijk te zien dat hij geschokt was. ‘En al die tijd heb je niets tegen me gezegd?’

Wat een klootzak was Josh toch. Zijn verloofde was verdwenen

en hij had nooit naar haar gezocht en er nooit vraagtekens bij gezet. Hij was gewoon verdergegaan met zijn leven. Had een andere vrouw gevonden en was een nieuwe relatie begonnen.

‘Abby heeft me verlaten, Elisa.’ Josh leunde naar voren en zijn stem kreeg een smekende ondertoon. ‘We zouden over een paar weken trouwen. Bijna alles was gepland. Toen kwam ik op een dag thuis en waren haar kleren weg, en ook de vierduizend dollar op onze gezamenlijke rekening die we voor het huwelijk opzij hadden gezet. Ze heeft me opgezadeld met alle toestanden en de rekeningen. Dus vergeef het me als ik niet lang genoeg om haar verraad rouw naar jouw zin.’

Geen greintje bezorgdheid. Elisa wist dat ze de enige was die zich zorgen maakte. ‘Maar heb je überhaupt verdriet om haar gehad?’

‘Waarom zou ik?’ Hij snoof. ‘En wanneer ben ik in dit verhaal de slechterik geworden?’

‘Hoor eens, het is een moeilijk onderwerp.’ Harris verviel weer in de rol van bemiddelaar. Hij was een echte probleemoplosser. Hij praatte zacht en sussend.

Andere keren vond ze dat prima. Met Nathan? Tuurlijk. Maar nu vond ze het vreselijk. ‘Niet doen.’

Josh knikte. ‘Ik ben het met Elisa eens. We hebben je niet nodig als vredestitcher.’

‘Weten jullie het zeker? Want zo voelt het absoluut wel.’ Het ergerde Harris duidelijk dat de twee mensen die het dichtst bij hem stonden hem niet de ruimte gaven om dingen voor hen op te lossen.

Josh negeerde de steek onder water en keek Elisa aan. ‘Ik weet dat ze een vriendin van je was en dat het je pijn doet. Ze heeft ons allebei in de steek gelaten. En dan het moment waarop het gebeurde.’ Hij kromp in elkaar. ‘Ik bedoel, ze vertrok een paar maanden nadat jij...’

Nee, nee, nee. ‘Niet doen.’

Het geraas begon in haar oren en ze wachtte tot een verstikkend duister haar zou omgeven.

Elf maanden. Zo lang was die afschuwelijke dag nu geleden.

Josh’ blik was iets milder en hij klonk minder defensief toen hij

zei: 'Je ging door een heel diep dal. Je had iets verschrikkelijks meegemaakt. Je had haar nodig en...'

'Hou je mond.' Elisa weigerde de reden te zijn waarom hij dit gesprek vermeed. Haar leven, wat er toen met haar gebeurde, de angst en de pijn waar ze elke dag weer doorheen moest ploeteren om alleen al op te staan en de dag door te komen, was niet waar het om ging. Ze hadden het over Abby. 'Waar is ze?'

Hij zuchtte. 'Ik weet het echt niet.'

De woorden kwamen heel makkelijk uit zijn mond, maar ze geloofde hem niet meer. 'Misschien zou je daar achter moeten komen voordat je iets begint met een andere vrouw.'

Josh straalde kille minachting uit. 'Misschien moet jij niet over me oordelen.'

Te laat. 'Dat is wel moeilijk aangezien je op je vijfendertigste al een overleden echtgenote en een vermiste verloofde hebt.'

Twee verdwenen vrouwen. En zij leek de enige te zijn die het iets kon schelen.